

III. RÉSZ

Mindeközben tovább peregtek az események a nagyteremben is, mert újabb idegen érkezett. Egy inas. De lehet, hogy ő sem az, akinek kiadta magát? Bizony nem, hiszen saját inasa ruháiba öltözve maga Ramiro herceg tette tiszteletét a házban. Kicsit félve lépett be, mivel a bejáratnál nem talált senkit. A nagyteremben azonban földbe gyökerezett a lába. Soha életében nem látott még olyan nemesen egyszerű szépséget, mint az a lány, akit kopottas ruhájában pillantott meg. Hamupipóke természetes bája és kedvessége lenyűgözte a herceget. Még azt is szeretetreméltónak találta, ahogyan zavarba jött a lány, amikor nevét és származását kérdezi tőle. Hamupipóke nem merte elárulni, hogy igazi neve Angelina, és valójában nem cseléd. Így csak hebegett-habogott, de olyan kedvesen tette, hogy az álruhás herceg abban a pillanatban beleszeretett.

Ám a varázsnak hirtelen vége szakad, mert lélekszakadva rohant a terembe Don Magnifico.

– Siessetek, lányok, siessetek! – sürgette Magnifico lányait a válla fölött visszafelé kiabálva. – Megragadta az inas, vagyis a herceg ruháját, és parancsoló, fülsértő hangon kérdezte:

– Hol van a herceg, mikor érkezik a kastélyba? Mikor jön már?

A herceg azonban jó előre kitervelt mindent. Nem szól egy szót sem, mert pontosan tudta, a felfordulás pillanatokon belül teljes lesz. Lovak súlyos patái dübörögtek a kastély előtt, fújtatva-nyihogva érkeztek az állatok. Csizmák dob-

bantak, és dörmögő férfihangok szűrődtek a terembe. Kitérült a tölgyfaajtó, és a kastély lakóinak legnagyobb ámulatára, udvaroncaitól körülvéve, teljes nemesi díszben belépett maga a herceg...

Az igazi Ramiro azonban vidáman mosolyogott bajsza alatt, hiszen igen mókásnak találta, ahogyan Don Magnifico és két lánya hódolattal veszi körül a pompás ruhába öltözött Dandinit, aki valójában a herceg inasa volt. A két nő-

vér mély pukedlival köszöntötte a „nagyurat”, és mindketten megpróbálták felhívni magukra a figyelmét. Eközben apjuk, a báró, frissítőt és süteményeket hozott az előkelő vendégeknek.

Dandini tökéletesen alakította szerepét, senki nem jött rá a csalásra. Ő pedig köszönettel visszautasította az ételt-italt, és elegáns mozdulattal nyújtotta karját a báró két lányának, hogy magával vigye őket a hercegi kastélyba, a bálba.

IV. RÉSZ

A cselédruhás Hamupipőke szívet melengető könyörgéssel fordult mostohaapjához:

– Kérlek szépen, engedd meg, hogy részt vegyek a bálon! Legalább egy órácskára hadd menjek el!

Don Magnifico szívét azonban nem hatotta meg a lány esdeklése, hidegen és elutasítóan nézett rá.

– Nyilvántartásom szerint ebben a kastélyban három hajadon él. – lapozta fel Alidoro vastag könyvét, amelyből kiderült, Don Magnifico házában valóban három eladósorban lévő leány lakik.

A báró jeges tekintettel végigmérte Hamupipőkét, majd a herceg nevelőjéhez fordult:

– Sajnos, a harmadik lányom néhány éve eltávozott az élők sorából. – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon.

A gonosz nővérek visszafojtották kitörni készülő gúnyos kacajukat, és ön-elégült arccal vonultak ki a kastélyból. A többiek is elindultak, a nagyteremben csak Alidoro és Hamupipőke maradt. A lány végtelen szomorúsággal nézett a távozó társaság után, szemével az inast, vagyis a valódi herceget követte.

Alidoro szíve megesett a lányon:

– Ne félj, gyermekem! Majd én segítek neked eljutni a bálba! – biztosította támogatásáról Hamupipőkét bartáságosan.